

желаяте двама, всинца ще тѣглимъ съ цѣло село. Да повикаме и Иконому попъ Стефанъ—, каза чорбаджийтъ. Захария Кановичъ изскочи вѣнъ отъ стаята и отиде на пжтната врата и като си облѣщи очитѣ къмъ конакътъ, махна на кихаята, който бѣше сѣдналъ да се припѣква и пощи. Кихаята се засили бѣжишкомъ и отиде въ чорбаджиювата къща, която е сръщо конакътъ, малко къмъ Северо-Западъ.—Чувашъ ли кихая? каза чорбаджиятъ, да идишъ да повикашъ попъ Стефана; прави какво прави да доди. Кихаята се опжти завчасъ и намѣри попъ Стефана. Отецътъ поотри камилавката си и поосука косата си на фитилъ като я полихна подъ камилавката си и съ ржцѣтъ пооправи брадата си, поотупа прахътъ на джюбето си и отиде у дядови Гинюви. „Е! отче Икономе“ каза чорбаджийтъ като сѣдна отецътъ, „каква да я вършиме сега като и ти си единъ отъ азаитѣ.—Чи какво има да видимъ, я ми кажете, зере сърдце не остана въ мени додѣ дода тука.—Ти хубаво че сега ще ся научишъ, ами ний не сме спали прѣзъ цѣлата нощъ.—*Хаиръ-ола*, каза отецътъ.—Май не ена хаиръ отче Икономе! Тукъ сж дошли едни хайгони да ни вкарать въ белъ, искать да ся омразимъ съ царщината безъ време. Единътъ е дядова Кукумявковъ синъ, а другийтъ е единъ Сливенецъ, доде не кажъ хаджи Стефановата калфа. Снощи ми побѣля главата съ нашитѣ момчета да ги насаждамъ, ачито нищо. Ами сега като иска Х. Николчовъ и даскалъ Таню, да отидать на хюкюмату! Какво? Да криемъ ли? Какво да правимъ?—Хичъ да бжде работа ли е, каза З. Кановичъ, трѣба такива да се закарать на хюкюмату, ачи каквото сж дробили, таквози да сѣрбать.—Пжтната врата се отвори, иджтъ: Х. Николчовъ и учительтъ А. Стидовски. Тѣ влѣзаха въ стаята и сѣднаха. Учительтъ каза:—дяду Гиню сно-